

L'ESPORT CATALÀ

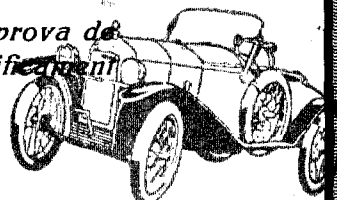
Nº 10

ANY I. 9 DE JUNY ♦ 1925

EL PARTIT BARCELONA-EUROPA

L'atac blau grana va tenir diumenge una de les seves millors tardes, una prova de la impetuositat de l'Arnau i Alcántara, als quals ha sabut creuar magníficament Serra, el valent back de l'Europa.

I. ALVAREZ & C. S.

PROVEDOR 182

AMITCVD

30 CÉNTIMS

El raid audaç d'Amundsen al Pol Nord

Al moment d'escriure aquestes ratlles continua el misteri sobre la sort del vol polar famós del qual amb bells detalls pròxims la nostra premsa ha vingut ressenyant el procés. No ens toca a nosaltres d'emetre hipòtesis a propòsit de les causes ocasionals del retard a tornar a llur base de sortida Amundsen, Ellsworth i llurs companys ni tampoc no ens escuem de referir-nos a aquesta expedició àrtica sota el seu aspecte científic. El valor que donem nosaltres, com a esportius a aquest raid audaçíssim, és també principalment esportiu, això és, l'alt exemple d'ardidesa, de coratge, de paciència, de preparació, d'entrenament, d'equilibri, de serenitat i de domini que suposa en els seus realitzadors.

Per a uns la importància d'una expedició com l'actual Amundsen-Ellsworth radica en l'interès científic que desvetlla i en la seva eficàcia en aquesta activitat. Per a altres radica principalment en l'atractiu de la dificultat vençuda.

Com a esportius ens compten entre aquests darrers: contra la improvisació i la imprevisió en la

gràcies als progressos de l'aviació és possible avui d'obtenir el resultat que fallà en 1897 a l'explorador Andrée. Financierament Amundsen és ajudat pel seu amic Lincoln Ellsworth, que l'acompanya com a comandant segon i que junt amb Amundsen donà el nom a aquest viatge aeri d'exploració àrtica. Disposen dels navilis *Farm* i *Hobby*. L'Aero-club de Noruega ha ofert els dos avions i el material d'equipament.

Els avions són Dornier, enterament construït en metall a Pisa. Tenen una rapidesa de 150 quilòmetres l'hora amb càrrega plena. Cada un té dos motors, un dels quals serveix, en cas de *panne* per assegurar la continuació del vol. Cada aparell pesa 3.200 quilos i pot dur 2.800 quilos de càrrega. Per evitar la congelació de l'oli, les màquines van proveïdes d'aparells escalfadors. En previsió de les dificultats magnètiques del Pol (hom sap que l'agulla magnètica no es dirigeix pas cap al Pol Nord geogràfic, sinó cap al pol magnètic) Amundsen ha inventat un compàs solar construït per la casa Goertz.

Un servei important ha estat el meteorològic instal·lat en el *Farm*, el qual ha centralitzat les obser-

expedició aèria al Pol Nord; la glòria d'aquest primer intent data del 1897 i ha caigut en l'oblit, malgrat el resultat tràgic que tingué.

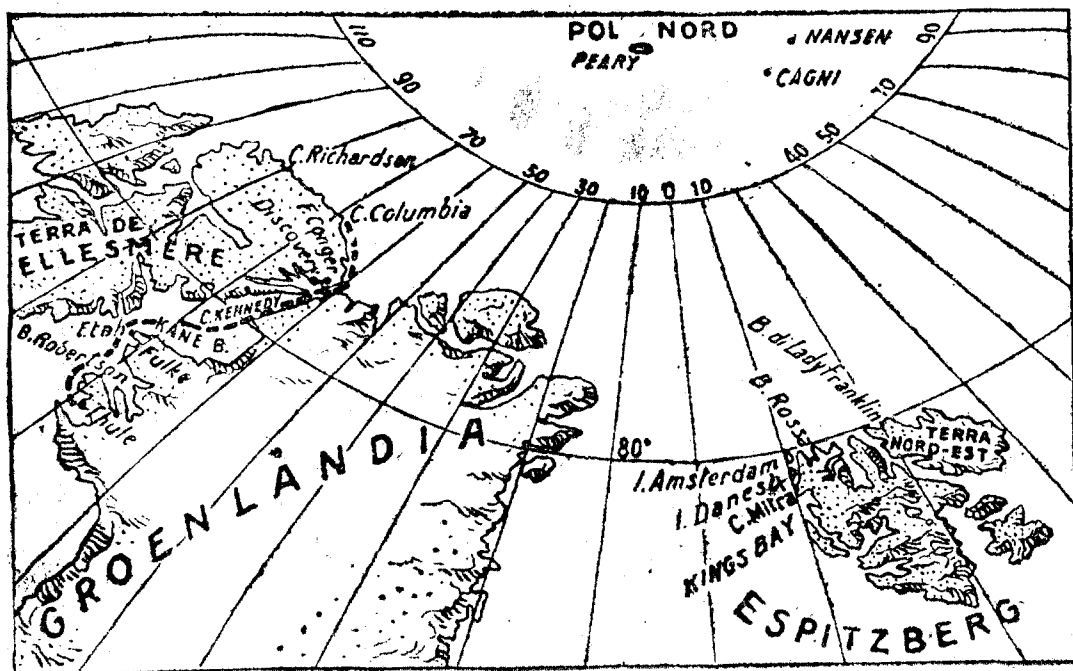
Dos anys abans Nansen havia arribat als 86° i fou allavors quan el suec Andrée pensà en utilitzar l'esfèric; l'expedició fou minuciosament preparada; els globus eren de 5.000 metres cúbics de capacitat i la cistella tenia 22 metres de llarg.

Andrée havia calculat en una pèrdua diària de gas prop dels 100 metres cúbics i esperava resistir durant un mes.

L'acompanyaven altres dos suecs anomenats Strindberg i Fraenkel i s'enduguèren a més dels queviures necessaris per als 30 dies, una petita biblioteca amb diccionaris per a facilitar d'entendre's amb els esquimals, armes, etc.

L'"Aguila" que així s'anomenava el globus, sortí l'11 de juliol de 1897 de les illes daneses, pres d'Espitzberg, i un vent violentíssim se'ls emportà en direcció al Pol. Mai més ha tornat i el vel del misteri ha cobert per sempre el final del tràgic intent.

Amundsen, però, tornarà... No endebades ell mateix parlà del juny de 1926. Vint-i-quatre hores per a l'anada i un any per tornar; heu's aquí el viatge emprés per l'audaciós noruec i per l'intrèpid americà que l'acompanya.

realització de les grans empreses que posen a prova l'home en el control de les seves facultats, la llarga espera intel·ligent i l'estudi total dels mitjans i de les possibilitats fins a exhaurir-ne els detalls.

Encara hi ha per a nosaltres, catalans, una altra raó que ens aconsella de mantenir l'interès per a aquestes empreses heroiques: llur valor al·lucinator, llur facultat d'obrir vastos horitzons a la imaginació restringida de bona part de la nostra joventut la qual davant el recit de tantes empreses coratjoses endevina quan il·limitades són les possibilitats per donar glòria i honor a la Pàtria i reivindicar per a una època titllada de materialista la possessió de nobles virtuts: coratge, disciplina, desinterès i menyspreu dels perills.

Es cert que aquestes virtuts han honorat totes les èpoques. Limitant-nos només als intents d'arribar al Pol Nord tenim: el venecià Cabot, descobrint el Labrador; Verrazano, posseïent-se del Canadà septentrional en 1524; Chanceller, batejant la Nova Zelanda; Davis atenyent els 71° i situant-se a l'Espitzberg; Behring, donant nom a l'Estret, Franklin, morint tràgicament entre els glaços; Peary, atenyent, primer que tothom el Pol; Nordenskjöld, Nansen, etc. Quina lletania de bells noms!!

Amundsen realitza el seu raid en la creença que

vacions d'un grup important d'estacions europees i americanes.

Amundsen sortí cap al Pol seguint consells dels meteoròlegs. És difícil saber quan tornarà. De no haver aterrat haurien tornat al cap de no gaires hores. Hom tem ara que, obligats a tornar a peu, no se sapiga cap més nova d'Amundsen i els seus companys fins a la tardor de 1926. Aquesta eventualitat ha estat ja prevista pels expedicionaris.

Donat aquest cas el retorn s'havia de fer amb esquís, per cap Colúmbia de la terra de Grant (costa occidental de la Groenlàndia). És d'allí que, en 1909 sortí Peary. Al cap Colúmbia l'almirall Peary té establert un dipòsit contenint queviures per vuit dies i un altre a 110 quilòmetres de distància, al cap Richardson. Amundsen calculava cobrir la distància entre el Pol i el cap Colúmbia en trenta dies, de manera que no podrà ésser esperats a la Groenlàndia abans de l'estiu vinent. Però és impossible de fer els 900 quilòmetres que separen el cap Colúmbia de la badia de Thule a l'estiu, per mor del desglaç. Com que el darrer vaixell de la temporada deixa Thule a darreries d'agost, cal aleshores passar-hi l'hivern i no tornar fins al bon temps en 1926.

La temptativa d'Amundsen no és pas la primera

REPORTATGES DE FIVALLER

Una mica de tot si us plau

No puc comprendre com les nostres publicacions esportives ciutadanes omplen planes i més planes ocupant-se en detallar fets i xafarderies de pobles i llogarets on es practica l'esport —fútbol tan sols per ara.

Crec d'interès pel lector barceloní un extracte dels més importants car no ha d'oblidar-se una manifestació esportiva, tant sols per deixar d'ésser cosa de la nostra urbs, però d'aquí a entrar en detalls i ocupar-nos fins de les coses més banals que hi facin referència hi ha mol trossos.

Quin interès pot tenir per nosaltres que l'equipier Joanet de cal Picassoques de Santa Pepa pensi deixar el seu lloc de davantier-centre del "Moguda F. C." per passar a reforçar la defensa del "F. C. Sant Civeri"?

Em sembla que cap. Does per aquest seguit hom pot fer en la nostra premsa esportiva veritables troballes. En canvi la manera amb que's tracten altres esports queda negligida amb el consegüent perjudici per al seu progrés.

Be està que fem fútbol, però no fútbol sol i a tot-hora.

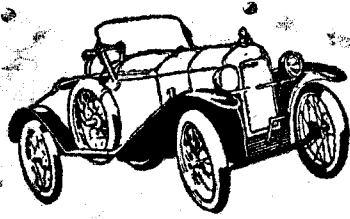
Hi ha qui no li cap al magí l'existència de quelcom fora del fútbol que sigui esport.

Potser ja fóra hora de deixar en pau el Joanet de cal Picassoques i tractar d'interessar-se una mica pel que fan els excursionistes, els aviadors, els tennismen, etc., perquè si no sense adonar-nos-en anirem contra això que voldríem ben fort i esponderó.

Em sento a plaer podent col·laborar en un publicació de casa de les poques en què l'esport hi és tractat en totes les seves múltiples formes i manifestacions.

A la major part de les nostres publicacions si els eliminen la literatura de "la pilota rodona" ja no els queda res i hom no pot menys que percebre una sensació d'espandiment agradable quan topa amb quelcom de diferent d'aquests "especialistes" que ho són pel fet de gaudir d'una pobresa mental considerable que no els permet enfocar altre tema que el de l'eterna cançó.

Possiblement hi haurà raons econòmiques molt fortes quan la corrent és tan obertament dirigida vers un únic objectiu però potser no fora del tot mal pensat, donar una mica més d'espai als esports de difusió tan escarrassida.

AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES

I. ALVAREZ y C., S/C
Provenza, 185

**CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA**

O.S.

CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA

E. y J. PUJOL XICOY
Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA

Redacció:
Barbarà, 11 i 13
Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.
Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I - BARCELONA, 9 DE JUNY 1925

Preus de subscripció:
BARCELONA
Pessetes 3'50 al trimestre
CATALUNYA
Pessetes 3'75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

Els beneficis i els perjudicis de l'esport

L'esport respon a una doble necessitat de la nostra joventut: a la necessitat del moviment i a la necessitat de distracció o d'esbarjo.

L'esport, tot i contribuint al desenvolupament físic de la joventut i al manteniment de la salut física de l'individu, constitueix un esbarjo sanitari i un mitjà actiu de lluita contra les malalties socials, la tuberculosi, l'alcoholisme i les malalties venèries.

Nacions que al començament del segle XIX eren considerades com degenerades (Anglaterra, Suècia) i els ciutadans de les quals es donaven al alcohol i als jocs d'azar, han estat rehabilitades per la pràctica dels esports.

Una pràctica irracional de l'esport pot perjudicar el desenvolupament físic de l'individu. Aquest no deu dedicar-se a l'esport sense haver aconseguit un grau suficient de desenvolupament i de resistència i sense haver assolit el terme de la seva creixença corporal. L'esport deu ésser la continuació normal dels exercicis de cultura físico-educativa, exercicis físics utilitaris que deuen formar la base d'un programa nacional de gimnàstica escolar.

Altament amb tot i haver acabat la creixença corporal, l'individu per a evitar tot excés físic i tota alteració funcional, deu habitar-se progressivament als exercicis esportius.

L'entrenament esportiu de la joventut necessita un control metòdic, control que deu constituir la conseqüència normal del desenvolupament físic dels infants durant llur període escolar pel mitjà de les escoles.

Aquest control permetrà igualment d'evitar que els joves considerin l'esport com una ocupació principal, en lloc d'un complement de l'activitat diària dels individus.

REMARKS

L'esport requereix unitat d'acció per a fer útil la seva difusió en el poble.

MGR. GASPAR,
Bisbe de Praga

Val més 207 amateurs trobats en tot el món que 20.7000 amateurs amb dieta.

HENRI DESGRANGE.

El delegat dels Estats Units que ha assistit al Congrés de Praga ha assabentat als col·legues d'alguns dels propòsits que tenen els americans per a les Olimpíades de 1932 que han de fer-se a Los Angeles.

Aniran de país en país a cercar els atletes triats per cada Federació i els embarcaran en magnífics vaixells cap a New York; d'allí, en trens "ad-hoc" se'ls emportaran a Los Angeles, en les costes del Pacífic. No planyeran els dòlars per tot el que sigui el millor benestar dels viatges i tot, absolutament tot, ho pagaràn ells.

Amb semblant perspectiva, si l'any 1932 som encara vius, espanta pensar en les Federacions

espanyoles de jocs nous que s'hauràn constituït per a aprofitar la gangueta del viatge.

Breitenstraeter el boxador alemany que fon desqualificat recentment per sis mesos degut a un "chiqué" que feu a Berlín amb van der Veer, ha estat ara autoritzat per a boxar el pròxim dia 19 a Hamburg, amb Sanson Khorner, per al títol de campió d'Alemanya de totes les categories.

Es veu que tant a Alemanya com arreu això de les desqualificacions es molt elàstic. Breitenstraeter malgrat la seva reprobable conducta podrà el dia 19 tocar una bona quantitat de diners i adhuc calçar el preuat títol de campió del seu país.

Estem presenciant avui la lluita diguem-ne de caràcter social entre els corredors ciclistes francesos i les cases constructores. Aquells, descontents del tracte que rebien en les organitzacions de "L'Auto",—organ de les grans empreses i de les grans marques—declararen el boicot a totes les proves organitzades pel famós rotatiu, abstenint-se de pendre-hi part si llurs reclamacions no eren ateses.

Es creia que tot s'arranjaria satisfactoriament, però en plena temporada de grans proves, els corredors s'han mantingut enèrgicament en llur posició motiu pel qual les cases Automoto, Cristophe, Peugeot i d'altres, han rescindit llurs contractes amb ciclistes tan coneguts com: germans Pelisier, Henri, Cuvellier, Gobillon, Jacquinet, Leblanc, Hnot, Copin, etc.

A més se'ls refusa de pagar els seus honoraris del mes de maig, per considerar que existeix incompliment de contracte en no haver pres part en les organitzacions de l'esmentat mes.

Serà curiós de veure el desenllaç d'aquest conflicte; si fos a Barcelona i entre futbolistes ja sabem com aniria: Amb unes cartes estridents; una abraçada i un augment de sou al final de temporada.

En un diari italià trovem que recentment el boxador francès Bob Martin feu match nul a Torí amb un seu colega local.

Donada la poca concurrència que solia assistir-hi, pocs recordaran que Bob Martin boxà en les reunions que organitzà el cèlebre Papa Anderson en un teatre del Paral·lel. Bob Martin figurà per dues vegades en el programa exornat amb el títol de Campió de la Marina. Mai pogueren però esbrinar si fou degut a la circumstància del títol marítim que Bob Martin surtis a boxar amb trajo de bany o be si això era degut a la manca d'abillament mes educat. Podem per contra assegurar que Bob Martin naufragà aleshores davant Gaston per nnoch out en menys de dos rounds.

A un dels nostres afamats futbolistes li diuen que ara treuran les indemnitzacions de viatge que es cobren. I ell, amb el candor i la ingenuïtat que li són característics va exclamar:

—I doncs com s'ho faràn els de la Junta i els federatius?

En 1906, Marcel Cadolle feia sobre el Parc "des Princes", a París, una entrada triomfal, venint de Burdeos en bicicleta. Divendres passat, el mateix Cadolle arribava al mateix Parc damunt una superba conducció interior de la seva propietat, per pendre part al concurs d'elegància organitzat per "L'Auto".

L'esport mena a tot arreu, adhuc a l'elegància.

Dies passats reportarem que Carles Ledoux fou presentat en un ring parisenc com conseller municipal de Puges-les-Eaux.

Posteriorment un amic ens ha dit que va costar quart i ajuda convencer el nou regidor de pujar el ring. Temia, explica Ledoux en baixar-ne, que

em fessin parlar la qual cosa em produïa cert pànic car únicament m'es possible "explicar-me" amb els guants de boxa a les mans.

Aquestes manifestacions han produït certa emoció entre els seus col·legues del consistori de Puges-les-Eaux.

La despreocupació d'alguns diaris sportius passa ja de mida.

No hi ha pas gaire dels que dessota d'un sensacional títol de "La insubordinació de Samitier y Piera" publicava "El Mundo" un reclam d'una marca de cicle-cars.

En el número següent per sincerar-se davant del públic "El Mundo" deia que "la tal insubordinació no tenia mes importància que la que" i aquí hom va enllocar les explicacions amb l'anunci d'un sastre.

Més val que no torni a rectificar.

L'equip que va triomfar ahir va fer vuit dies a Berna per 3 a 0 va arribar dimarts a Barcelona sense que ningú anés a rebre'l a l'estació.

Mossos d'estació i viatgers curiosos foren els únics espectadors de l'arribada dels "asos".

Tant mateix si no arriba a ésser el consol de les crescudes dietes no sabem pas quina hauria estat aquesta vegada la satisfacció dels jugadors "nacionales".

Tots els "asos" francesos del ciclisme sostenen ja fa temps una vaga contra els organitzadors de curses perquè no estan conformes amb la rigurositat dels reglaments, la qual cosa no priva que mentrestant tots els grans premis ciclistes de la present temporada se'ls emportin els forasters, belgues, suïssos, italians, holandesos, etc.

Les cases de bicicletes que durant tot l'any havien passat sota als seus ciclistes que havien pujat per a alguns fins a quatre mil francs mesals, es troven que ara que els necessiten no tenen qui corri les seves marques i han de recorre a corredors estrangers.

Tant mateix la absència dels asos esmentats no es trova a faltar en les curses que hem fet referència, ja que el tren de enterrament de ric que s'ha emprat en algunes d'elles feia pensar que hi eren.

Hem llegit a l'últim número del "Tres Sport" un llarguissim treball, en el qual el seu autor, un jockey avui retirat, es plany que no hi ha ni cavalls, ni jockeys de curses d'obstacles com els qui havia hagut en el seu temps.

L'home, prou s'escarrassa en la propaganda, però comet la manca de tàctica d'enumerar les seves trenta o quaranta fractures d'ossos, commocions, etc., les morts de companys seus en plena cursa i acaba queixant-se del poc que cobren els jockeys d'obstacles comparats amb els altres jockeys.

Amb aquesta perspectiva, tota la persuasió que havia infiltrat en el lector s'esvaeix i hom s'estranya que de jockeys d'obstacles encara n'hi hagi tants.

ELS nostres esportius no poden ara queixar-se per la manca d'una revista que empli el buit existent fins ara.

La subscripció és l'ajut més eficaç i positiu que pot fer-se per al manteniment i prosperitat de

L'Esport Català

que cal difondre i portar a tots els reconeixement esportiu.

Remetem als amics que ens els demanin, carnets de subscripció que faciliten l'obra de difusió i propaganda.

Cal practicar els esports atlètics

Quan en ple campionat de futbol les passions boten desbordades, sovint fullejant la premsa catalana, trobem al costat de les crítiques dels redactors esportius justificant o censurant determinats incidents esdevinguts en algun camp d'esports, l'article de fons seriós i doctrinari lamentant que la nostra joventut i el nostre poble s'entreuguin amb tanta vehemència als espectacles esportius, mentre altres activitats més útils per a la collectivitat resten desamparades i solitàries sense trobar cap escalf.

Som del parer que els senyors que fan els editorials dels diaris i els que al costat d'ells, tocant el tema seriós, lamenten de tant en tant la dèria del nostre públic, no han sabut situar-se. Ens fan l'efecte del senyor Rucabado combatent el cinema en nom de la moral, després d'haver confessat que no ha anat a veure pel·lícules des d'aquell temps en què es feien "vistes fixes" de la guerra-ruso-japonesa, amenitzades amb 80 metres d'una cinta on s'hi veia l'"Asalto y robo de una diligència por unos bandidos mejicanos".

El que es reuneixin fins a 30.000 persones en un camp de futbol i s'apassionin per la lluita que s'entaula en el terreny de joc, posats a concedir-ho com un mal, no és sinó un mal menor. Dir desseguida que per aquest motiu la nostra literatura fa la vida miserable que fa, és fugir completament de la qüestió. L'esport i la cultura no poden mai posar-se front a front, com no sia quan es posseeix un cervell tancat hermèticament, i sobre, aquell senyor que anomenavem.

El públic que omple els nostres camps de futbol, la massa que acut als departs i a les recepcions ciclistes, la multitud que s'agombola a l'entorn dels nostres rings, si deixa d'omplir-los, d'acudir-hi, d'agombolar-s'hi, no serà segurament per a dedicar-se a la cultura intel·lectual, i menys per a produir obres d'intel·ligència. A cada u, el seu ofici. Si la producció literària no troba el tant per cent d'acolliment que li correspondria pel número d'habitants de la nostra parla que hi ha, serà potser per la mediocritat d'aquesta producció o per la poca fibra que porta dins, perquè quan les obres de la intel·ligència van de dret al cor del poble, el cor del poble respon. No parlarem més, doncs, d'aquest afer.

El que cal dir és que la vibració que el poble sent en els nostres terrenys de joc és un símptoma digne de tenir-se en compte i que els psicòlegs i els que són assenyalats per a la conducció de multituds caldrà que tinguessin present.

L'esport no és l'embrutiment, com sol dir el que no ha practicat mai cap esport; l'esport no és la incultura, com diu el senyor Esteve, que agafa el tramvia per no caminar dues illes de cases. En un home que hagi practicat els esports atlètics —deia un dia un il·lustre pedagog esportiu— podreu tenir-hi sempre més confiança en tots els ordres de la vida. Un home que faci esport, que jugui, i que jugui net, serà sempre un home que es comportarà "netament", com a home digne, en qualsevol esfera de la vida en què activi demés de l'esportiva. L'esforç físic, la cultura del múscle, aviat és dit que embota les facultats intel·lectuals; no és, però, tan aviat provat.

Practiqueu un esport, disposeu-vos al joc formant part d'un agrupament dins el qual, en l'hora de la prova, haureu de posar a contribució alhora que l'agilitat corporal, la sagacitat i l'intel·ligència; sentireu com us furguen dins del cor les més nobles virtuts; sentireu un desig de comportar-vos noblement, de superar-vos en el que saben que sou; percebreu com la punxada d'un estímul que convindrà a la conquesta de la victòria; el vostre esforç normal donarà més rendiment pel desig d'esperonar als companys; cap baixa passió farà presa dins de vosaltres. Voleu que un hom després d'haver sentit a dins aquestes virtuts, es comporti indignament?

Cal dir, segurament, que aquí practiquem poc els esports atlètics. Caldria, sí, que havent-hi els mateixos espectadors que hi ha en les festes esportives, hi hagués més gent que practiqués els esports. Aquesta ha d'ésser una creuada a emprendre. Aquí ens manca gent que practiqui la cultura del múscle i ens manquen atletes, ens manquen homes aptes per a la lluita física. I cal, però, que les joventuts es vagin ensinistrant. Un poble amb atletes és un poble fort que pot mirar l'esdevenidor amb l'absoluta confiança del triomf que dóna la fortalesa. Un poble amb homes gastats, amb jovent entregat a la vida vegetativa és un poble que està cridat a servir de camp d'experimentació per a totes les proves, sense resistència possible. És un poble "conillet d'Indies".

Cal que la nostra gent faci la cultura del múscle. Cal cultivar els esports. Els homes forts gua-

nyen totes les batalles de la vida. El capità Cambier, l'entrenador dels atletes que prengueren part en els Jocs Olímpics d'Anvers, deia: L'home que comença a practicar un esport, que inicia la seva cultura física, a mesura que ensinistrat per la tècnica va veient-se apte per a coses que no les havia mai somniat, es troba cada dia davant d'una sorpresa més meravellosa. Llavors us diu, embadalit, que ha arribat a comprendre que l'esport amb tota la seva fúria i aspror procura sempre una alegria que ve compendiada així: practicant l'esport, se sent vertaderament "l'alegria de viure".

No insistim més: cal entregar-se als esports atlètics. Som una de les races més aptes per als mateixos. No cal que diguem que tenim necessitat d'ésser forts. Quan en una de les nostres explanades hi poguem veure aquella estesa de gimnastes practicant la cultura del múscle, que veiem sovint en gravats d'Anglaterra i de Txeco-Eslòvaquia, podrem dir que som ja molt més enllà de mig camí.

AUGUST BERENGUER.

El viatge triomfal de la U. E. de Sans

Enaltre lloc d'aquest mateix número parlem ja amb elogi de la iniciativa tinguda pel Club de Sans de fer un llarg viatge per l'estranger, primer que fa un bàndol català per tal de mostrar l'aqualitat del nostre joc.

L'ardida empresa ha estat acompanyada pel més falaguer dels èxits, i no cal dir com n'estem de satisfets i creiem que tots els esportius catalans compartiran amb nosaltres la joia pel desenllaç dels partits jugats.

Comença a caure la llegenda dels nostres camps i dels nostres àrbitres com a factors decisius que ens fan guanyar els partits lluny de casa, en terrenys desconeguts i àrbitres estranys, els valents jugadors del Club de Sans han sabut posar el nom del nostre esport a un digne nivell.

Cal dir, per fer veure la importància dels resultats obtinguts, que el bàndol que han tingut enfront els nostres jugadors, figuren entre els de primera força a Alemanya. L'Hertha B. S. C. és campió de Berlín i fou semifinalista del Campionat alemany; amb l'onze berlinès empatà a tres punts. Un nou empat a quatre gols fou obtingut amb un dels més forts equips de Leipzig, el Fortuna. A Erfurt, amb el Club davanter obtenia la primera victòria decisiva per 2-0. El dissabte amb el poderós Eintracht de Frankfurt assolí un avicteòria rotunda per 4-1, victòria que repercutirà a tota Alemanya per la importància del Club vençut, i diumenge amb el Concordia de Plauen per 5 a 1 que és una gran victòria.

Penseu en el davassall d'energies i entusiasme que ha calgut emprar als coratjosos jugadors de la Unió per tan bell resultat.

El dijous segurament que l'equip farà a París la seva única exhibició, retornant del triomfal viatge a Barcelona el proper dissabte.

Serà un acte d'estricta justícia anar a rebre els valents xicots de la Unió de Sans, fent-los objecte

de la manifestació d'afecte que es mereix la seva bella gesta.

Els esportius catalans, que són abans de tot agraïts, estem segurs que no mancaran l'ocasió de tributar el seu aplaudiment als ardits i afortunats defensors del nostre esport, a la seva arribada.

Una opinió alemanya

El corresponsal a Berlín de la revista "Fussball", Dr. M. Schroeder, diu el següent dels jugadors de Sans, amb motiu del partit jugat per la Unió a la capital alemanya:

"Nosaltres hem pogut també admirar a la terra de la Marca un boei de futbol espanyol i devem dir que la presentació no fou de cap manera dolenta. Diem quelcom de la classificació dels hostes. Juguen el campionat del territori de Catalunya i a la mateixa categoria que el F. C. Barcelona, Espanyol, Europa, etc.; l'equip ocupa el tercer o quart lloc així que es pot dir que l'equip és de bona classe.

La gent del Sans són verament bons jugadors, encara que no ho siguin del tot tpoer dins el concepte del futbol alemany. De combinació no en veiem gaire no és que n'estiguin mancats del tot, però es mouen amb combinacions d'amples contorns, portant la bola d'ací d'allà, sempre, alta, imprecisa. La meticulosa i sòlida precisió del nostre joc de conjunt els manca del tot. En compensació, o precisament per tal causa, són enormement ràpids, generalment molt més ràpids que els nostres, i tenen una meravellosa habilitat a recollir les bales altes i passar-les Co que agrada més, però, fou la magnífica tècnica a saltar dels jugadors del Sans. Era un goig verament estètic, entre altres coses, veure'ls llençar-se en l'aire i dominar la bola amb el cap. El Sans té una fortíssima defensa, un bon mig centre, i l'ala esquerra i el mig dreta són dos jugadors de categoria. Sobre tot els que van meravellar de l'equip foren el porter Pedret, el qual, especialment abans del descans, va fer coses gairebé impossibles, i el ros Balasch, que féu una defensa d'absoluta alta qualitat.

En resum, aquest debut espanyol no ha estat desafortunat. Per la ressa, no voldria pas ser àrbitre a Espanya. L'àrbitre Bittler, que com sempre arbitrarà impecablement, deu pensar exactament el mateix."

LLETRES D'ANGLATERRA

La Federació Internacional de Futbol i l'Internacional Board

Darrerament s'ha produït certa tivantó de relacions entre la F. I. F. A. i l'"Internacional Board", portaveu de les Associacions de Futbol Britàniques (Escòcia, Anglaterra i Irlanda).

Fins ara la F. I. F. A. ha considerat l'"Internacional Board" com autoritat i guia en les qüestions transcendents del joc. Quan fa uns quants anys per motius d'irreconciliació de criteri les associacions britàniques se separaren de la F. I. F. A. aquesta lamentà fortament llur decisió i el prestigi de la Federació Internacional es ressentí de la pèrdua dels seus membres més prestigiosos i de més experiència.

UNIO ESPORTIVA DE SANS

que tan brillants papers ha fet a Alemany

cia. Desd'aquell instant la F. I. F. A. no deixà de fer als possibles per tal d'atraure altra vegada la cooperació de les Associacions britàniques, les quals per fi ingressaren novament a la F. I. F. A. posant com a condició que aquesta no hauria d'intervenir en els afers d'ordre internacional que afectessin les dites associacions. Aquests afers serien ventilats únicament per l'International Board el qual continuaria gaudint del privilegi de decidir respecte les modificacions que poguessin proposar-se en les regles del joc.

LES ASPIRACIONS DE LA F. I. F. A.

D'un quant temps ençà una especie de descontentament contra aquest estat de coses ha anat prenent cos en el si de la F. I. F. A., produint-se un corrent d'opinió amb tendència a assolir la suprema autoritat en el joc sense excepcions de cap mena. Una prova d'aquest estat d'opinió l'ha donada recentment la F. I. F. A. expressant el desig que les prerrogatives de l'International Board en qüestions d'ordre internacional es limitessin simplement a les relacions entre les associacions britàniques mateixes (Inter-British relations). Cas d'acceptar-se aquesta proposta l'International Board no tindria jurisdicció en les qüestions que es produïssin entre les associacions britàniques i les dels països estrangers, i les relacions entre aquelles i els Dominions (Canadà, Austràlia, Sud-Africa, India, etc.) estarien supeditades a la F. I. F. A. Cal conèixer solament un xic la psicologia del poble britànic i la força que exerceixen les tradicions en aquest país per a comprendre que ni l'International Board ni cap altra corporació esportiva del Regne Unit s'avindrà mai a que en les seves relacions amb els Dominions s'interposi un tercer.

El punt de vista expressat per la F. I. F. A. amb motiu de l'actual visita d'un team anglès a Austràlia de que l'Associació de futbol anglesa hauria d'haver obtingut el permís de la Federació internacional abans que el dit equip emprengués la seva *tournee*, ha causat mal efecte en els cercles esportius anglesos i bona part de la premsa ha protestat enèrgicament contra l'actitud de la F. I. F. A. Hom pot fàcilment descobrir darrera aquest primer pas de la F. I. F. A. el desig d'actuar com autoritat única universal en el futbol, àdhuc el d'abrogar-se el privilegi exclusiu de la legislació del joc. Les manifestacions de certs membres de la mateixa no deixen lloc a dubtes sobre els propòsits que sembla perseguir la Federació.

L'ESPLENDID ISOLAMENT BRITANIC

No seria d'estranyar cas d'insistir la F. I. F. A. en els seus propòsits que es produís novament una ruptura, sobretot tenint en compte que les associacions britàniques ingressaren a la F. I. F. A. més aviat amb un esperit de cooperació que sota l'impuls d'una necessitat o conveniència. Altrament els avantatges que per a les associacions britàniques es deriven de la F. I. F. A. són ben petites.

Els dos partits anyals d'Anglaterra amb França i Bèlgica són els únics encontres en que una associació britànica s'acaba amb la d'un país directament sota la tutela de la F. I. F. A. i l'interès que desporten en l'afició anglesa es gairebé nul. Això explica que en l'última partit Anglaterra-Bèlgica celebrat en aquestes isles el públic que el presencià no passà de 10.000 persones i que l'"Athletic News", el setmanari d'esports més significat d'Anglaterra sols dedicà un quart de columna a comentar somerament els dos partits esmentats com les *tournees* — un cop finida la temporada futbolística — d'equips professionals invitats per Clubs continentals, *tournees* que més que a una finalitat esportiva responen a un desig de curiositat i de turisme.

L'anglès concedeix generalment poca importància a les lluites internacionals sobretot les que tenen lloc fora d'aquestes illes. D'aquí el seu escàs interès pels Jocs Olímpics. La regata Oxford-Cambridge, el partit final de la Copa, el tradicional match de cricquet de Gentlemen v. Players, el Derby, etc., tenen als seus ulls molta més transcendència que tots els esdeveniments esportius que poden oferir-li unes Olimpíades. El remar a Henley, per exemple, es per l'amateur d'aquest país honor molt més preuat que el de prendre part en una competència olímpica.

EL PERILL D'UNA RUPTURA

Si la finalitat de la F. I. F. A. es de prescindir en absolut de l'International Board i de prendre's pel seu compte la legislació del joc, no hi ha cap mena de dubte que s'arribarà a una ruptura. Escòcia, bressol del futbol, Anglaterra, Gales i Irlanda no permetran mai que el reglament del joc, format acuradament amb l'experiència de tants anys estigui a mercé d'un cos on un grapat de nacions — algunes d'elles gairebé desconegudes futbolísticament — tindrien majoria.

Una ruptura en aquests moments amb l'Internatio-

nal Board podria ésser de greus conseqüències per a la F. I. F. A. i les recents deliberacions de Praga deixen veure que per ara aquesta no creu prudent forçar una ruptura.

No és de creure que la F. I. F. A. pugui crear un cos que com l'International Board i en tan alt grau reuneixi les condicions necessàries per a legislar en matèries futbolístiques, ni estigui tan ben situat com aquest per a observar i posar remei adequat a les necessitats d'ordre tècnic que pot originar l'inevitable evolució del joc.

La bona marxa del futbol requereix que la legislació del joc sigui confiada a un cos de tot prestigi i de reconeguda experiència. L'International Board ha complert i ompla satisfactòriament aquesta necessitat, i hom no veu quina aventatge podria reportar al joc la creació d'un cos legislatiu més complex on un nombre considerable de països amb una experiència futbolística gairebé nula farien sentir llur influència. En qüestions tan delicades hom ha de prescindir de sentimentalismes que entenc deuen de sacrificar-se quan es tracta de la bona marxa del futbol.

Hotspur

"Knuts from Barcelona"

Si Alfred de Muset va veure a Barcelona una andalusa "au sein bruni" un novel·lista anglès bé pot haver-hi vist un equip de jugadors de futbol anomenat els "Matadores" explicar-se davant d'un públic compost per *manolas* i torejadors.

El novel·lista anglès a qui em fet referència és

el senyor S. Hardy, autor de la novel·la el títol de la qual encapsala aquestes pàgines. Veure el títol esmentat al peu d'una litografia representant un torejador petonejant un futbolista mentre una multitud enardida el victoreja, va ésser per a nosaltres incertiu més que suficient per a que tot seguit volguéssim conèixer el que deia l'esmentat fulletó.

Pocs segons de fullejar-lo en foren suficients per saber que es tractava d'una de tantes publicacions que surten a Anglaterra dedicades a la joventut a base de contes més o menys esportius i notícies i acudits relacionats amb els esports més estesos a aquell país.

Tanmateix tinguérem curiositat per a saber com i de quina manera el senyor Arthur S. Hardy tractava els nostres compatriotes i sense més preàmbuls ens endinçàrem en la lectura de la seva novel·la que ocupa més de la meitat de les pàgines de la revista "Sports Budget" que es allà on es publica com poden veure els lectors per la reproducció de la portada que publiquem.

La primera impressió fou que el senyor Hardy no havia estat mai a casa nostra. La segona que l'esmentat senyor tenia de la nostra psicologia un concepte tanmateix ben anglès i la tercera i última que malgrat tot hi havia en la narració del senyor Hardy dedicada especialment als infants un sentit moral que mai dissortadament hem vist en publicacions per l'estil editades en espanyol a Barcelona.

A "Barcelona Knuts" desfila per la vista dels petits lectors a que va destinada una expedició d'uns

"La Veu de Catalunya"

ROTATIU CATALA

DUES EDICIONS DIARIES

jugadors anglesos, els "Wanderer", a la nostra ciutat; hi ha un equip local anomenat els "Matadores" que compta en els seus rengles amb un jugador anglès home de mals antecedents i expulsat de la seva terra per les seves males arts.

Farem grat als lectors de les peripècies que passen el sanglesos abans d'arribar a Barcelona per a portar-los davant per davant dels "Matadores" que en noble lluita futbolística davant d'un públic de torejadors en trajo d'uniforme i de manoles amb *manton*, pinta i ram de flors, tracta d'arrebassar-los la supremàcia universal.

La lluita es desenrotllaria en termes de gran cordialitat si l'anglès mala peça de que hem fet esment més amunt no es posés tot d'una a fer de les seves incorrent en nombrosos *fouls* que el senyor García, l'àrbitre de la partida, que el senyor Hardy ens descriu, malgrat reconeix-li una excessiva quantitat de greix sobre, com un perfecte *hidalgo*, es veu obligat a xiular un penal a favor dels anglesos bo i expulsant l'irascible anglès renegat del camp.

Penal has dit? Ni els torejadors ni les manoles ho consenten invadint decidits el camp de joc per tal d'impedir-ho. Gràcies a l'energia del senyor García i a l'auxili de la força pública que ha sol·licitat, l'ordre es restablert i la partida és guanyada noblement pels anglesos que al final son aplaudits com mereixen.

Però l'anglès renegat i mala peça que juga amb els "Matadores" jura venjança i trama un complot contra els seus compatriotes cercant com auxiliar de les seves inencions sinistres i perverses els fanàtics dels "Matadores" que, mals esportius, no poden païr la desfeta.

I mentre els Wanderer celebren la victòria a casa d'un compatriota seu que té a Barcelona importants explotacions industrials, el futbolista dolent secundat pels inconscients fanàtics calen foc a la casa de l'anglès en mig de la general consternació.

Els barcelonins, manoles i torejadors, esglaiats davant tanta malfeta han d'escollir de boca de l'anglès opulent paraules que se'ls claven al cor com a punyals i, més encara ha d'assabentar-se de com l'anglès en càstig als fets de que ha estat víctima innocent els diu que se'n torna al seu país plegant les indústries que havia establert a Barcelona i que constituïen per a la població una importantíssima font de riquesa que donava pa a nombroses famílies.

Els petits anglesos lectors d'aquestes diguem-ne tonteries, es evident que formaran dels barcelonins un concepte equivocat però cal tanmateix convenir que bô i llegint-les s'hauràn empassant quantes màximes que el senyor Hardy ha anat escampant per tot el llibre, per a traure al final una serie de conseqüències moralitzadores.

Reconeguem doncs que en narracions com la del senyor Hardy si hi manca realitat ni hi trovaran a faltar els petits lectors a que van destinades aquell sentit d'equitat i àdhuc de serietat que tant sovint manca en algunes de les publicacions que hom veu en mans de la joventut sovint massa realistes.

Parvus

BARREJA

AGRUPACIO CATALANA DE CORREDORS CICLISTES

Amb l'objecte de donar més varietat a la reunió del dia 13 del corrent, la A. C. de C. C. ha modificat el programa de la cursa anunciada.

En primer lloc se celebrarà un match de persecució entre els corredors Francesc Munné i Teodor Pons, a 40 voltes.

Seguidament altre match de persecució entre Montey i Saura.

I com a final una cursa a l'americana, a la qual hi ha inscrits els noms de: Janer, Tresserras germans, Alegre, Espanyol, Carpi, Escriche, Llopis, Armengol, Cebrià, Ferrer, Fargas, Bachero, Margalef i Torres.

AUTOS :: MOTOS :: CICLES

Peugeot

NATACIO

El C. N. Barcelona a Alemanya

Avui i amb l'express de França, surten cap a Alemanya els components de l'equip del Club de Natació "Barcelona".

Com ja se sap, van a aquelles terres principalment per prendre part en les festes de natació que en commemoració del mil·lari de la constitució de la Rhènia, es celebraran a la ciutat de Düsseldorf. Aprofitaran també l'estada per visitar els nedadors de Colònia i d'Hannover amb els que lluitaran en water-polo i curses.

Té una importància extraordinària per al nostre primer cercle de natació el convit de que ha estat objecte per part dels alemanys, ja que juntament amb ell es trobaran a la dita ciutat per les dates del 13 i 14 del corrent en que tindran lloc aquestes festes, altres clubs, els més importants d'Europa. Hi serà representada la natació anglesa, la belga, la sueca, l'hongaresa, la holandesa, la austriaca, i l'alemanya, no cal dir-ho.

Per això el Barcelona ha tingut especial cura en que l'equip que'l representés fos el més complert possible, però per causes que han impossibilitat el desplaçament d'alguns títols indispensables, fa que s'hagi minvat una mica la valor del mateix. En compensació ens consta que l'entusiasme i el desig de deixar en bon lloc, no ja solament el nom del seu Club sinó el de Catalunya mateix que representen, salvarà la diferència que pugui haver-hi entre ells.

Al nostre entendre l'equip que s'ha constituït, donades les possibilitats amb què es poden contar és el millor que es podia fer, i esperem completament tranquils els resultats que aconseguiran. No és que creguem per això que han de tornar amb unes victòries esclatants, més quan ja sabem per endavant que han d'herure-se-les amb equips molt més forts que no pús ells, però en canvi tenim una seguretat de que no es deixaràn infligir cap derrota vergonyosa.

La natació alemanya que sols coneixem per les dades que hom plega dels diaris esportius estrangers es troba en un grau de superioritat extraordinari, i li permet de situar-se entre els països capdavaners de la natació mundial. El retraïment que hom li han obligat a adoptar durant tots aquests anys, fa que tinguin uns grans desitjos de fer una demostració del seu valor, acoplant a tots els països que han pogut, perquè siguin testimonis d'ella. L'interès que posaran en aconseguir-ho valoraran, fent-lo molt més estimable, el paper honorós que allí facin els demés països visitants.

Hi haurà agrupats tots els millors nedadors europeus que no han fet la desfilada cap els Estats Units, atrets per la glòria que assoleixen el grans campions d'aquell país.

Es amb lluites internacionals com aquestes que el C. N. Barcelona va adquirint prestigi i va esdevenint poc a poc quelcom de positiu dintre de la natació mundial, a la que ha entrat sense comptar amb tots que disposaven els demés països, però en el que han avançat gràcies a l'entusiasme de tothom, aconseguint vèncer tots els obstacles que s'hi oposaven, i actualment ja és admirat per tothom per la tasca portada a cap.

Aquesta excursió servirà además als nostres nedadors perquè vegin ben d'aprop un país en el que tot és disciplina i esportivitat, i Deu faci que tan de l'una com de l'altra ens en portin una mica que bona falta ens fa.

Que els desitgem un feliç viatge i uns èxits ben notables, no tenim perquè dir-ho.

Campionat Català de Water-Polo

Abans de començar les tasques de ressenya de l'actual capionat de Water-polo, volem dir el nostre criteri sobre la forma com es disputen els campionats a Catalunya.

Hi ha tres categories de waterpolistes, i és dona la paradoxa que el campionat més disputat, el més renyit i el que els Clubs miran amb més interès, és precisament el de categoria inferior, el de tercera categoria. Ni el de segona ni el de primera categoria no tenen cap importància, esportivament.

I és que als Clubs els sembla molt més fàcil d'aconseguir la victòria en aquesta categoria inferior que no pas en la superior. I el que resulta amb això és que mai no surten bons equips per a disputar el veritable títol de campió, perquè com que mai s'arrisquen a lluitar amb equips més forts no es marca un pas ascensional.

La tercera categoria de Water-polo hauria d'ésser la categoria d'entrada solsament i un cop ja amb el mínim de condicions de coneixement de joc, en cas de no guanyar, aleshores entrar a la segona. Entre aquesta i la primera distribuir els equips, fent que es juguessin molts i molts partits entre tots ells per adquirir valor positiva.

Aquest fóra l'únic sistema per a fer sortir nous i bons waterpolistes, que ara amb l'idea de poder jugar sempre a tercera categoria no s'esforcen a esdevenir res de "altre món. Cal reconèixer també que els Clubs no s'esforcen gaire per a aconseguir-ho. Els interessa més tenir bons jugadors de tercera abans que presentar un mitjà equip de segona o primera. I d'aquesta manera no progressarà mai el Water-polo.

L'actual Campionat

Consten inscrits en aquest campionat 9 equips, distribuïts com segueix: Dos el C. N. Atlètic, dos el C. N. Barcelona, i un cada un dels Clubs Mataró, Sabadell, Masnou, Arenys i Club de Mar.

S'haurà de decidir el campionat en 36 partits que es jugaran cada diumenge, durant dos mesos, i a quatre partits cada dia senyalat.

Evidentment, per als que comencen, entenem que és un *tour de force* massa gran.

I el sensible del cas és que en aquests partits de campionat no aprèn cap dels que hi juga, res absolutament, res de Water-polo. La qüestió és guanyar, sigui com sigui.

Haurém d'esperar dos mesos per poder donar el campió d'aquesta categoria. Ja tindrem temps a continuar dient-li la nostra. Per sort, dintre de tot, hi ha tres o quatre equips que es troben actualment en bones condicions per aconseguir-lo.

El propassat diumenge dia 7 havien de tenir lloc els següents partits:

Mataró-Sabadell, en la piscina del segon, però el Mataró avançadament donà els dos punts al seu contrincant.

Barcelona B.-Masnou, en la piscina del primer, però per incomparecència del segon no es pogué disputar, adjudicant-se el Barcelona B. els dos punts corresponents.

Club de Mar-Barcelona A, en el camp del primer, però per incomparecència aquest cop de l'àrbitre designat, no es pogué celebrar tampoc. Quedà pendent de l'acord que sobre el mateix prengui la F. C. N. A. Ara el que és de doldre és que per no haver arribat a un acord ambdós equips en el nomenament d'un altre àrbitre, no tingués lloc.

Atlètic A.-Atlètic B. en el seu local, i fou l'únic partit del primer dia de campionat, que tingué lloc, però com que eren dos equips del mateix Club la més franca companyonia regnà durant l'encontre, sense esforçar-se cap dels dos. Amb tot, no hi vegérem una sola jugada que ens interessés. El menys que els hauríem pogut exigir, fóra que haguessin fet bon joc. Però com que ja d'avançada ja estava decidit probablement qui havia d'eixir-ne guanyador... Els equips estaven constituïts com segueix: A) Sanfèlix, Lorca, Ferrer, Pros, Granada, Gurra, Pellicer. B) Precèler, Castells, Esteve, Cañovas, Labarias, Feliu i Baell.

Guanyà, no cal dir-ho, l'equip A per 5 a 0.

Mot final.—Malament, molt malament ha comensat aquest campionat, que malgrat ésser l'únic que interessa als Clubs, ja n'hi ha que deixen de presentar-se, demostrant clarament el poc interès als Clubs, ja n'hi ha que deixen de presentar-se, demostrant clarament el poc interès i entusiasme esportiu que senten per ell.

Comiat

En la piscina del C. N. B. tingueren lloc el propassat diumenge dos partits de comiat. L'un d'els infantils que han acomiadat amb cel un company que entra ja en una categoria superior, ho han fet, tant perquè no els oblidí, com perquè no es desanimi mai en les lluites en què es veurà embrancat ara.

Es un acte que nosaltres no podem deixar de consignar-lo per la grandíssima companyonia i per l'entusiasme que enclou. Es així com es fa tasca profitosa. La nostra enhorabona als infants i nostres millors desigs a En Bretos, al que el desitgem grans èxits.

CATALA el teu diari és La Publicitat

L'altre el que jugaren els nadador que van a Alemanya contra els que es queden. Aquest partit palesà ben clarament que el "Barcelona" compta actualment amb suficient nombre d'elements per a fer dos equips igualment bons.

Guanyaren amb tot els expedicionaris per 5 a 4.

NOTICIARI

ELS PRIMERS FESTIVALS INTERNACIONALS D'ENGUANY

Per als dies 28 i 29 del corrent mes tindran lloc en la piscina del Club Natació Barcelona els primers festivals internacionals d'enguany. Lluitaran els nostres nadadors del dit cercle, amb l'equip del Rari Nantes de Milà, equip que per la seva fama, ha d'ésser un competidor fortíssim.

La idea d'alinear l'equip complet que s'hauria volgut trametre a Alemanya, fa que siguin esperats aquest festivals amb viu interès.

ELS CAMPIONATS DE CATALUNYA A TARRAGONA

Sembla que ja és definitiva la celebració dels campionats de natació de Catalunya a la ciutat de Tarragona. Les dates fixades, encara que no definitives, sembla que seran les de 25 i 26 de juliol vinent.

Nurmi vol atacar el record de l'hora

... Jean Bouin ho considera perfectament realitzable

En Paavi Nurmi, el prodigiós campió finlandès que als Estats Units ha fet tan bona collita de records mundials en pista coberta, torna al seu país on se li prepara una rebuda triomfal. No és per menys; la seva estada a la gran República ha donat un timbre de glòria tan gran per a l'atleta en sí com per a Finlàndia.

Avui en la plenitud de la seva forma, Nurmi ha anunciat oficialment que es proposava intentar batre el record de l'hora, aquella famosa performance del malaurat marsellès Jean Bouin que en 1913 deixà estupefacte al món, cobrint la distància de 19 quilòmetres 021 i poc després, desaparegut en un dels combats de la gran guerra.

Aconseguirà Nurmi el seu propòsit? Quan ell anuncia l'intent bé deu tenir-ne confiança. Això no obstant, és digne avui de recordar el que va escriure el propi Bouin poc temps després de la seva proesa quan li preguntaren si la seva distància podia ésser millorada.

Heu's aquí el que va escriure:

"Si el 6 de juliol de 1913 no hagués estat obligat a fer tantes marrades per passar davant; si des del començament jo mateix hagués tingut confiança en mi, hauria pogut fer 19 quilòmetres 200 al mínim i potser hauria aconseguit les 12 milles en l'hora, o sigui 19 quilòmetres 308, que considero perfectament realitzables."

Serà interessant de veure si el pronòstic fet pel mateix Bouin queda complert al cap de... dotze anys.

P. VEHILS VIDAL

2, PORIAL DE L'ANGEL, 2

Rebudes Noves Col·leccions
:: de Corbates Seda ::

Corbates Fular. a 5 ptas.

Corbates Crespó seda. . a 6 ptas

Corbates Punt Anglesas. a 7 ptas.

Esmerada Secció en Camises a Mida

El Congrés del C. O. I. de Praga

*L'Assemblea vol amateurs purs i no admet dietes, però tampoc vol ferir
susceptibilitats dels altres organismes*

Què farà la F. I. F. A.?

Les pròximes Olimpíades

Uns bells propòsits del nou Institut Pedagògic

Durant la setmana passada han prosseguit les seves deliberacions, l'Assemblea dels Estats reunits a Praga, que formen el conjunt del C. O. I. Els debats ahn estat llargs i en el seu transcurs no ha pas imperat sempre la unanimitat de criteri ni tampoc els punts de vista han estat compartits de la mateixa manera pels reunits.

UN ACORD MOLT RADICAL

Els dos corrents que han estat característics de l'Assemblea s'han manifestat tot seguit: el puritanisme i el convencionalisme. Totsels presents han reconegut que l'esport tal com és sentit avui i tal com és conduït pels directius, no pot portar més que conseqüències lamentables. Però en tractar-se dels mitjans que havien de portar l'anhelada solució, ha mancat l'esperit de valentia, per a la major part dels delegats.

En aquest ambient, després de l'animositat demostrada pel Congrés de la F. I. F. A. envers tot altre organisme, sembla incomprensible que els delegats, revocant l'esperit d'intransigència que demostrava el seu acord primitiu, de que el concepte d'amateur emés pel C. O. I., només podia referir-se a les organitzacions olímpiques, dos dies després es decantessin per un altre acord tan enèrgic i tan radical com el votat el dia 1 de juny.

"La definició de l'amateurisme establert per les Federacions Internacionals esportives serà respectada per a l'admissió dels atletes als Jocs Olímpics."

Tots els atletes que prenguin part a aquest, hauràn de satisfer certes condicions mínimes de desinterés esportiu i per tant, no podràn ésser qualifcats per a participar en els jocs.

1.—Aquell que sigui o conscientment hagi estat professional en el seu esport o en un altre esport.

2.—Aquell que rebí o hagi rebut reemborsos per compensació de guany perdut (dietes)."

Hom pot veure que l'acord era greu; equival com digué un dels delegats alemanys a excloure gairebé totes les Federacions.

UNA FORMULA DE TRANSIGENCIA

Pesant-se sens dubte llur gravetat i com per donar temps a que la F. I. F. A. medités quelcom més sobre la necessitat de portar aviat un remei a la situació anormal amb qu'es mou aquest esport va acordar-se posteriorment que es reconeixia la F. I. F. A. com única a disposar en tot el que es refereix a fútbol i proposar-li d'indicar quines nacions i quins atletes tenen el dret de participar a les Olimpíades, d'acord amb les normes fixades pel C. O. I. sobre l'amateurisme. Aquesta declaració haurà d'ésser a poder del C. O. I. a primers d'any de 1928, que és el fixat per a la propera Olimpíada.

Fórmula com pot veure's prou vaga amb que aparentment vol tancar-se l'expedient. La conseqüència però, vers una deperació de l'esport (o millor dit dels esportius) sembla ara més probable i és d'esperar que pel que es refereix als futbolistes almenys, el Congrés de Roma serà més pràctic i menys abusiu, no prestant-se a les befes que tothom n'ha fet davant l'esterilitat de la seva obra en aquesta transcendental qüestió.

ALTRES ACORDS SOBRE LES PROXIMES OLIMPIADES

Després de quedar establerta l'acceptació d'Amsterdam per als Jocs Olímpics de 1928 i de confirmar-se Los Angeles per als de 1932, no es volgué anar més lluny i amb tot i que Laussane, Budapest i Buenos Aires ja han presentat oficialment la seva candidatura per al 1936, l'Assemblea preferí esperar decidir-ho més tard i no pas ara.

Fou acordat que la pròxima Assemblea del C. O. I. es faci el maig vinent a Lisboa i respecte esports obligatoris de les Olimpíades quedaren establerts: Esports atlètics, gimnàstics, de defensa,

(boxa i lluita), náutics, equestres i combinats (pentathlon modern), ciclisme, fútbol concurs d'art.

També és recomanà la inclosió en el programa del tennis i hockey sobre herba, si bé no com a obligatoris. Es rebutjà el rugby i el tir.

S'abolí la classificació per punts dels Estats participants, conservant-se per a les proves respectives.

A despit del que s'havia dit, l'Assemblea no parlà ni es referí als cassos Turuu i Paddock que tant han escandalitzat arreu del món.

Fou objecte de llargues deliberacions la qüestió del jurament, l'eficàcia del qual depèn exclusivament de l'educació esportiva dels atletes, es deixà en la penència. Es decidí mantenir en vigor la fórmula present, transformada, però, en jurament per escrit, per creure'l més eficaç.

L'atleta haurà de signar-lo enviant la declaració

F U T B O L

Comentari de la setmana

Els nostres Clubs han tingut sempre un defecte capital, i és el del seu estancament.

Si no és obligats pels partits del Campionat Espanyol, gairebé no tenen iniciativa de moure's de Catalunya. De tant en tant se'ns anuncia l'excursió per la península d'un bàndol nostre, però si es féu la estadística a fi de temporada de les "tournées" dels onze catalans més enllà de l'Ebre, la llista seria migrada, i possiblement els clubs de categoria inferior s'endurien el mèrit en la iniciativa de mostrar als públics forasters, la qualitat de joc que es coneix a Catalunya.

I si les sortides per terres peninsulars encara poden comptar-se, per Europa són tan escasses que pot dir-se ben bé que si no es per referències dels partits jugats als nostres camps, som quasi desconeguts.

Els bàndols catalans no s'han adonat encara de la gran importància que té l'obra d'expansió del nostre fútbol per terres d'Europa, on els públics, enlluernats pel que es compta de nosaltres rebrien amb entusiasme els nostres bàndols, que sens dubte deixarien a bon lloc el nom del fútbol català.

Es formés l'exemple de la Unió Sportiva de Sans, empenent un viatge a Alemanya que a despit dels resultats dels partits que falten pot dir-se que ha estat un gros èxit, ens diu ben a les clares, que l'audàcia d'anar a llunyanes terres no es pot confondre amb la temeritat. La qualitat dels nostres equips de primera lliga, pot esperar amb confiança l'ésser enfrontada amb altres països amb la seguretat que del combat no en sortirem disminuïts.

El Club Sansenc ha tingut un èxit que no pot regatejar-se-li.

L'ha tingut per a ésser un equip que procedia de Barcelona, i l'ha tingut a més per que els seus jugadors han sabut posar-se a l'altura de la missió que se'ls confià de posar en bon lloc el nom del Club i del fútbol de Catalunya.

Quin és l'equip nostre de primera categoria que no podria repetir els fets remarcables dels jugadors de Sans?

Els partits jugats a la Península podràn tenir certa importància, però molt més la tenen els jugats fora d'Espanya, i en quan a l'aspecte econòmic, és segur que les excursions més enllà dels Pirineus han de ser tant o més profitoses que les fetes per les encontrades espanyoles.

El Barcelona que és el Club que hauria hagut de pensar seriosament en fer una llarga excursió per Europa, ha tingut recança de fer-la. Un

al C. O. I. avalada pels respectius Federació i Comité Olímpic.

La presidència del C. O. I. que abandonada pel baró de Coubertin ocupà M. de Baillet-Latour, belga, residirà a Brussel·les, creant-se però, una oficina permanent a París, la secretaria de la qual serà gairebé segur, a càrrec de Frant Reichel.

LA SECCIO PEDAGOGICA

Coincidint amb el gran Congrés Olímpic s'ha celebrat un Congrés pedagògic que s'ocupà especialment dels esports en llur relació amb qüestions d'ordre social i pedagògic. Diferents treballs examinant la influència que pot tenir la pràctica ben compresa dels esports damunt els sentiments d'honradesa i de lleialtat d'un poble han estat objecte de discussió i potser que més endavant tinguem ocasió d'ocupar-nos-en, ja que la seva importància—encara que només sigui teòrica—no encaixa en aquestes notes purament informatives.

M. de Coubertin presidirà el Institut pedagògic que s'ha creat, continuant així la seva formosa labor olímpica. Aquest Institut s'ocuparà principalment de la propaganda en els diversos països dels sans principis esportius i combatent totes les exageracions de l'exhibicionisme.

viatge del Barcelona per terres europees hauria estat i seria, triomfal per be que no guanyés tots els partits.

Penseu en els beneficis que podria reportar al nostre esport un viatge que s'espera amb fruïció a tots els països.

Segurament que les raons poderoses que han impedit l'anada dels blau-grana a l'estranger, sense els corresponents espectacles dominicals i en la temensa que trontollés els prestigi gairebé fabulosos de que gaudeix a fora, el Club Campió de Catalunya.

Ni l'una ni l'altra d'aquestes raons son prou sòlides per a impedir que és realitzi el viatge.

Creiem que serien una minoria els socis que en protestessin, i contra aquestos, podria oposar-se els núcli poderós dels que prefereixen els motius idealistes a l'egoisme de gaudir, totes les festes, d'un passatemps fortament suggestiu i rella fama legendària que té a Europa el Barcelona, sofrits una forta batzegada, no es probable, si el viatge és fés amb suficients elements de vàlua, àdhuc seguint el sistema dels grans equips que ens visiten, de forçar el quadre amb elements d'altri.

En aquest cas, tenim la ferma confiança que en la tournée les victòries serien abundoses.

Es verament de doldre aquest retraïment incomprensible. Esperem que el geste valent de la Unió de Sans ensenyi als altres Clubs que cal no més, per tenir company a l'èxit, d'anar pel món amb el cor abrindat de fé i d'entusiasme i tenir noció exacta dels valors que van a defensar-se.

EL GUAITA.

Comentaris al partit de Berna

El triomf del veritable fútbol

Es d'interessant recnllir alguns fets del partit celebrat dilluns de la darrera setmana a Berna per tal de deixar establertes veritats que nosaltres hem volgut defensar sempre.

Abans de tot, unes paraules preliminars per fer constar el nostre espasmodisme en veure qu'encara hi ha hagut algun corresponsal, que parlar del partit, jugat a Suïssa per la selecció espanyola, hagi dit amb una despreocupació inoïda que havi estat una victòria de la "fúria espanyola".

Aquestos que parlen de la tan remenada i potada "fúria" ens fan l'efecte del que entra a un barreteria per a comprar un capell de palla i p

MARTINENC-JUPITER, PROMOCIO

Montoliu del Júpiter ha xutat sense que pogués impedir-ho Mariné. Havia entrat la pilota?...

BARCELONA-EUROPA, DIUMENGE

Samitier aconsegueix escapar-se de la vigilància de Serra, el mig europeu

la sugestió de les paraules del venedor, en surt havent firat una gorra de tipus anglès. El raonament que tant mateix pot ferse és que igual serveix un capell que una gorra, però no crec que ningú gossi a defensar la tesi que les dues penyores són la mateixa cosa.

Hi ha a Espanya una colla d'incondicionals de la celebèrrima fúria. Que es guanya un partit? Sort s'ha tingut de la fúria. Que per casualitat es perd? Oh! si hagués fet acte de presència la meravellosa fúria...

Doncs bé, cal dir que a Berna, la fúria s'ha deixat a recó, i s'ha jugat fútbol esplèndid. Han recullit com sempre les individualitats i tothom ha fet honor a la magnífica classe de cada un dels jugadors, pel que fa a la seva habilitat, la seva intel·ligència, el seu domini de la situació, el seu tremp, les seves energies inexhauribles, i la seva destresa a fer ús de la bala. Però, endemés, el que ha pogut meravellar al públic és el teixit de brillants i precises jugades en les quals el conjunt ha donat una sensació de força masculina, que res no té a veure amb l'excessiva violència que en temps passats es feia sinònima de la "fúria" de referència.

A la davantera ha estat el joc intel·ligent i l'encert d'Errazquin en acabar amb fortuna les jugades, el que s'ha imposat. Potser la "fúria" s'ha demostrat, en certs moments, a la defensa, on per falta de tàctica els jugadors hagueren de prodigar-se i feren una impressió magnífica quant al seu esperit irreductible fins al darrer minut, en virtut del qual l'empenta de l'atac suís trobà sovint una barrera impassable quan els avenços es feren a base de la braveza individual.

Si aquests que parlen de fúria es refereixen, ara, a la resistència aferrissada dels jugadors, proveïts d'un doll inagotable d'energies; si es refereixen a l'interès posat en tot moment en la lluita si volen significar el règim del principi moral del no passareu! valgui el que valgui, estém d'acord, però si volen dir amb la paraula "fúria" el sistema d'imposar-se per la cruesa dels mitjans, abans que per la intel·ligència, no podem passar-hi de cap manera.

El que hem vist és que la paraula fúria, resta encara; però és cert que no vol significar pas el mateix que abans. Es el cas idèntic al que compra la goma i s'entesta a dir que el que ra firat es un capell per la raó que, una i altre serveixen pel mateix objecte.

BARCELONA-EUROPA

Una instantània

LA PRIMERA VISITA DELS

Parada de Pedret a un superb xuix de Keller

—L'actuació del porter del Sans en el p